

L'emergència demana entesa nacional

«El país està desconcertat davant de tan poc sentit d'estat i de tan poc respecte institucional per com urgeix un govern amb un president»

"Tenir govern en un context d'emergència sanitària mundial amb conseqüències devastadores és una fotesa" deia dissabte en un seu escrit el Dr. Joan J. Queralt. Seguint la seva argumentació, que va enumerant les raons ideològiques a les quals una formació d'esquerres, tal com se'n defineix JxCat, difícilment no podria no donar suport; com ara lluitar contra la desigualtat amb un rescat social, una renda bàsica general o una política d'habitatge que basteixi les bases per al dret a un habitatge digne; vol dir que no permetre la investidura de Pere Aragonès no ve pel posicionament ideològic -sempre, és clar, que en el qualificatiu s'hi cregui per convenciment, més que no pas per conveniència pràctica. No permetre la investidura vindria segurament per qüestionar el lideratge del procés.

¿Però que no era, és i ha de ser el president del Govern de Catalunya qui l'ha liderat, el lidera i l'ha de liderar el procés cap a un estat independent lliure i sobirà, si ens creiem que l'eix nacional i l'eix social són indivisibles? "Ens adrecem al món -deia l'any 2017 el president Puigdemont- per ser escoltats, potser sense que el món la comparteixi, aquesta voluntat d'independència de bona part de ciutadans de Catalunya". I ho deia, llavors, en tant que president del Govern a l'exili. Ens van aplicar el 155. I amb aquell 155 Espanya convocava eleccions a Catalunya. I el president Puigdemont ara és diputat al Parlament Europeu.

El 155 va ser una de les causes que va fer caure Rajoy. Però tot aquell catàleg d'actuacions que va començar a posar en pràctica el PP, el PSOE també se'l feia seu. Constituïts allà el govern Sánchez, i aquí el govern Torra, cadascun consolidava el seu posicionament. S'afirmaven, tots dos, caps de govern. Però tal com destacava Daniel Innerarity en una entrevista de Pep Martí Vallverdú per al llibre *Catalunya, cap on vas?*, és cert que arribats fins aquí, probablement, totes dues parts, tant l'Estat com l'independentisme, ja havien descobert que les seves forces respectives eren suficients per donar batalla, però insuficients per guanyar-la de manera rotunda. I, semblantment, s'adonaven com l'altra part n'era, d'irreductible.

El següent pas després d'aquest assentament de posicionaments ha de ser el de la negociació, precedida d'un període de distensió; i obliga l'independentisme a deixar-se de tanta de tàctica i a marcar una estratègia que explori possibilitats reals. Altrament, tot i ser conscients que el que passa a Espanya no passa casualment, si tenim present que és el país de l'Europa occidental que arriba més tard a la democràcia, l'Estat ens pot i ens podrà si l'independentisme, d'una vegada, no consolida lideratge i estratègia política. Això, en aquest crescendo que anem fent eleccions rere eleccions, no es pot fer amb un doble lideratge des de l'eix social, com seria el govern, i l'altre des de l'eix nacional, amb el Consell de la República. On s'ha vist tal desdoblament, en el moment en què el país viu, des del doble eix, l'embat més gros amb l'Estat?

Quan es juga el joc democràtic d'urnes, la partida només sap d'un guanyador, per estret que sigui el marge. I quan els ciutadans amb el vot han decidit modificar l'arc parlamentari, s'ha de cedir el relleu amb elegància, i com que avui tenim que l'independentisme institucional és tot d'esquerres, tot feia semblar que la unitat, tan reclamada, seria més fàcil i més còmoda, però el país està desconcertat davant de tan poc sentit d'Estat i de tan poc respecte institucional per com urgeix un govern amb un president. Perquè, ara "qui coi mana, aquí?" es preguntava un savi de govern d'anys llargs. És tan dramàtica la situació que no reaccionar davant l'emergència social i nacional no fa altra cosa que fer créixer l'escepticisme en la nostra classe política.

Deia Rilke, i Riba en feia citació, que la glòria és la suma de malentesos que es creen al voltant d'un nom nou. Doncs de no pas cap altra mena de glòria és de què van vivint els darrers governs de Catalunya. No s'ho mereixen els autònoms, des del març de l'any passat i fins avui, ni els sanitaris, ni cap altre col·lectiu que aquesta setmana encara no tinguem investidura d'un president per formar govern. Un govern que ja ens queda més que corroborat que no serà pas d'unitat. Que ja veiem que s'ha d'entendre a desgrat. I així anem fent. Mentrestant, l'Estat s'adona que nosaltres ens som adversaris entre nosaltres -i ja no ho podem dissimular- per recels, malfiances i, sobretot, per ambició de poder. Sense entesa nacional ho tenim difícil. Molt difícil. Massa. Per no dir del tot. Perquè sense unitat política creix el recel social.